

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2018 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia NSA Roman Hauser
Sędziowie	{ Sędzia NSA Jerzy Siegień
	{ Sędzia del. WSA Piotr Korzeniowski /spr./
Protokolant	sekretarz sądowy Artur Patalan

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2018 r.
na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej
sprawy ze skargi kasacyjnej Stowarzyszenia Obrony Zwierząt z siedzibą w
Jędrzejowie
od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie
z dnia 18 marca 2016 r. sygn. akt II SA/Kr 148/16
w sprawie ze skargi Stowarzyszenia Obrony Zwierząt z siedzibą w Jędrzejowie
na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Krakowie
z dnia 13 listopada 2015 r. nr SKO.OŚ/4170/349/2015
w przedmiocie odmowy stwierdzenia nieważności decyzji zezwalającej na
prowadzenie działalności w zakresie ochrony zwierząt

1. oddala skargę kasacyjną
2. odmawia zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz uczestnika postępowania Jarosława Kołodziejczyka.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Artur Patalan

sekretarz sądowy

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 marca 2016 r., sygn. akt II SA/Kr 148/16, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie, (dalej: Sąd I instancji), po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 marca 2016 r. sprawy ze skargi Stowarzyszenia Obrona Zwierząt z siedzibą w Jędrzejowie (dalej: Stowarzyszenie) na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Krakowie z 13 listopada 2015 r., znak SKO.OŚ/4170/349/2015, w przedmiocie odmowy stwierdzenia nieważności decyzji zezwalającej na prowadzenie działalności w zakresie ochrony zwierząt, oddalił skargę.

W skardze kasacyjnej Stowarzyszenie (dalej: skarżący kasacyjnie) reprezentowane przez adw. Magdalenę Nadgowską-Makarewicz zaskarżyło w całości wyrok Sądu I instancji.

Skargę kasacyjną skarżący kasacyjnie opiera na zaistnieniu przesłanek:

1) z art. 174 pkt 2 p.p.s.a., tj.

a) niewłaściwym zastosowaniu art. 141 § 4 p.p.s.a. poprzez:

- nie rozpatrzenie wszystkich zarzutów skargi, tj. brak precyzyjnego odniesienia do zarzutów skargi związanych z nieważnością postępowania administracyjnego wynikającą z naruszenia przepisów o właściwości, a skupieniu się jedynie na przesłance rażącego naruszenia prawa, która to przesłanka w skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w ogóle nie została wskazana oraz nieprzeanalizowanie kolejnego zarzutu skargi, tj. naruszenia art. 19 ustawy k.p.a.;

- poprzez bezkrytyczne przyjęcie za organami administracyjnymi niezgodnego z rzeczywistością i materiałem dowodowym stanu uznanego za faktyczny. Sąd winien samodzielnie dokonać analizy zebranych w sprawie materiałów dowodowych, zwłaszcza w kontekście argumentów wskazanych przez skarżącego;

b) niewłaściwym zastosowaniu art. 151 w związku z art. 145 § 1 pkt 2 p.p.s.a. poprzez oddalenie skargi, pomimo że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z prawem, poprzez nieprawidłowe przyjęcie, że w sprawie nie wystąpiła przesłanka stwierdzenia nieważności decyzji zezwalającej na prowadzenie schroniska dla zwierząt, jako wydanej z naruszeniem przepisów o właściwości.

Które to naruszenia mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Z uwagi na powyżej sformułowane zarzuty wniesiono o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i rozpoznanie skargi, ewentualnie o przekazanie sprawy WSA do ponownego rozpoznania;

- zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania, zgodnie z obowiązującymi przepisami, w tym kosztów zastępstwa procesowego;

- rozpoznanie sprawy na rozprawie.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej wskazano, że umknęło uwadze Sądu I instancji, że SKO, sugerując się wskazaną w pierwotnym wniosku podstawą prawną, ograniczyło swoje rozważania wyłącznie do kwestii, czy przy wydawaniu przedmiotowej decyzji rażąco naruszono prawo. Ani badanie pierwotne, ani ponowne nie przyniosło innego rezultatu jak ten, że ta przesłanka unieważnienia decyzji (z powodu rażącego naruszenia prawa) w sprawie nie wystąpiła, gdyż brak tutaj oczywistości naruszenia, jasności treści naruszonego przepisu oraz wymaganego charakteru naruszonej normy prawnej. Natomiast badanie kwestii właściwości organu administracji publicznej (w tym przypadku wydającego zezwolenie), a więc odniesienie się do rzeczywistych zarzutów wniosku Stowarzyszenia, SKO wykonało jedynie pozornie i pobieżnie, tzn. ograniczając się do ustalenia, że przepisy o właściwości nie zostały naruszone, gdyż zgodnie z brzmieniem art. 7 ust. 6 ustawy z 13.09.1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 250, dalej: u.cz.p.), zezwolenia udziela, w drodze decyzji organ gminy właściwy ze względu na miejsce świadczenia usług. Schronisko umiejscowione jest w Chełmku, na ulicy Jaworznickiej, zatem organem właściwym do wydania zezwolenia był Burmistrz Chełmka, co też w sprawie nastąpiło. Poprzestając na tym, SKO nie stwierdziło zatem naruszenia art. 156 § 1 pkt 1 k.p.a., tj. wydania zezwolenia z naruszeniem przepisów o właściwości. Jednocześnie SKO całkowicie powstrzymało się od rozstrzygnięcia istoty wniosku Stowarzyszenia, tj. zbadania właściwości organu przy określeniu nie miejsca świadczenia usług, a obszaru działalności objętej zezwoleniem, który dla prowadzenia schroniska dla bezdomnych zwierząt wskazany został w decyzji jako teren Rzeczypospolitej Polskiej. Obszar działalności schroniska dla zwierząt, a dokładnie rzekoma nieostrość tego terminu, brak definicji legalnej i powstający na tym tle, w ocenie SKO, wątpliwy stan prawny oraz wynikająca stąd konieczność wykładni i rozbieżności interpretacyjne, analizowane były przez SKO wyłącznie pod kątem badania wystąpienia ewentualnego rażącego naruszenia prawa, tj. naruszenia przepisu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., a nie art. 156 § 1 pkt 1 k.p.a.

SKO nie dokonało więc oceny, czy działanie Burmistrza Chełmka, którym udzielił zezwolenia na prowadzenie działalności na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, nie narusza art. 19 k.p.a. Nie przeanalizowało również, jak takie określenie obszaru działalności ma się do art. 75a ust. 2 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r. poz. 584), który stanowi wyjątek od zasady, że zezwolenia wydawane są bezterminowo i dotyczą całego obszaru kraju, w związku

z art. 7 u.c.z.p. i art. 9 ust. 1 pkt 2 u.c.z.p., który nakazuje określenie w zezwoleniu obszaru działalności objętej zezwoleniem.

Zdaniem skarżącego kasacyjnie, rozumowanie Sądu I instancji obarczone jest więc tymi samymi uchybieniami, które były udziałem SKO, dlatego wszystkie zarzuty sformułowane powyżej względem procedowania przez SKO, odnoszą się automatycznie do Sądu I instancji. W rzeczywistości nie rozstrzygając istoty skargi, Sąd I instancji powstrzymał się od kontroli działalności administracji publicznej w sprawie skargi na decyzję administracyjną. Nadto Sąd I instancji wydając przedmiotowe rozstrzygnięcie nie odniósł się do podnoszonego zarzutu naruszenia art. 19 k.p.a. Powyższe stanowi naruszenie art. 141 § 4 p.p.s.a.

Skarżący kasacyjnie kwestionuje argument Sądu I instancji o słuszności określenia obszaru działalności szerszej niż obszar gminy (np. jako teren Rzeczypospolitej Polskiej), uzasadniany powoływaniem się na stany faktyczne („w sytuacji gdyby do schroniska zostało przekazane bezdomne zwierzę spoza terenu danej gminy”) i losowe („możliwe są w tym zakresie różne sytuacje życiowe”). Stany faktyczne i zdarzenia losowe nie mogą być wyłączną podstawą dla interpretacji treści stanowiących norm. Gdyby tak było, to np. każdy sklep miałby prawo do sprzedawania alkoholu, bo faktycznie może tego oczekiwać dowolny klient, a konieczność zakupu wódki w najbliższym sklepie (np. obuwniczym) może być przecież dla takiego obywatela ze wszech miar uzasadnionym przypadkiem losowym. Według skarżącego kasacyjnie, kwestionowany wyrok powołuje się na gminną „konieczność realizacji podstawowego obowiązku polegającego na zapewnieniu bezdomnym zwierzętom miejsca w schronisku dla zwierząt”, ale nie wskazuje żadnej podstawy prawnej, z której wynikałby taki obowiązek dla przedsiębiorcy prowadzącego schronisko. Na gruncie u.c.z.p. nie sposób bowiem wskazać ani „konieczności opieki”, ani przypisać takiego obowiązku podmiotom korzystającym ze swobody działalności gospodarczej. Także zezwolenie na prowadzenie schroniska obowiązku takiego nie stanowi. Zdaniem skarżącego kasacyjnie, Sąd I instancji, przeoczył ponadto, że przedmiotowe zezwolenie wydane jest równocześnie na działalność „ochrony przed bezdomnymi zwierzętami”, a więc skierowaną na cel zasadniczo przeciwny niż „zapewnianie im opieki”. Uniknięcie przez Sąd I instancji rozpoznania istoty skargi powoduje, że w sumie niewyjaśnione pozostają przyczyny jej oddalenia.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną uczestnik postępowania – Jarosław Kołodziejczyk prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Gabinet Weterynaryjny „Animal-Vet Zasole”, ul. Garbarska 10, 32-600 Oświęcim reprezentowany przez adw.

Grzegorza Gebauera wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej i „zasądzenie od skarżącej na rzecz uczestnika kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych”.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem podniesione w niej zarzuty przeciwko zaskarżonemu wyrokowi Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie nie są trafne.

Na wstępie należy wskazać, że Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę tylko w granicach skargi kasacyjnej (art. 183 § 1 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r. poz. 1369 ze zm., dalej: p.p.s.a.), z urzędu biorąc pod uwagę jedynie nieważność postępowania, co oznacza związanie przytoczonymi w skardze kasacyjnymi jej podstawami, określonymi w art. 174 p.p.s.a. Nadto zgodnie z treścią art. 184 p.p.s.a., Naczelny Sąd Administracyjny oddala skargę kasacyjną, jeżeli zaskarżone orzeczenie mimo błędnego uzasadnienia odpowiada prawu.

Jeżeli zatem nie wystąpiły przesłanki nieważności postępowania wymienione w art. 183 § 2 p.p.s.a. (a w rozpoznawanej sprawie przesłanek tych brak), to Sąd związany jest granicami skargi kasacyjnej. Oznacza to, że Naczelny Sąd Administracyjny nie jest uprawniony do samodzielnego dokonywania konkretyzacji zarzutów skargi kasacyjnej, a upoważniony jest do oceny zaskarżonego orzeczenia wyłącznie w granicach przedstawionych we wniesionej skardze kasacyjnej. Ponadto w przypadku podniesienia w skardze kasacyjnej jednocześnie zarzutów naruszenia przepisów postępowania i prawa materialnego należy w pierwszej kolejności rozpatrzyć te pierwsze, ponieważ determinują one ocenę prawidłowego zastosowania lub właściwej wykładni przepisów prawa materialnego powołanych w tej sprawie. W skardze kasacyjnej powołano jedną podstawę kasacyjną unormowaną w art. 174 pkt 2 p.p.s.a.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut przedstawiony w pkt 1) lit. a skargi kasacyjnej. Odnosząc się do tego zarzutu przypomnienia wymaga bowiem, że wadliwość uzasadnienia wyroku może stanowić przedmiot skutecznego zarzutu kasacyjnego z art. 141 § 4 p.p.s.a. zasadniczo wówczas, gdy uzasadnienie sporządzone jest w taki sposób, że niemożliwa jest kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku. Funkcja uzasadnienia wyroku wyraża się bowiem i w tym, że jego adresatem, oprócz stron, jest także Naczelny Sąd Administracyjny. Tworzy to więc po stronie

wojewódzkiego sądu administracyjnego obowiązek wyjaśnienia motywów podjętego rozstrzygnięcia w taki sposób, który umożliwi przeprowadzenie kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia w sytuacji, gdy strona postępowania zażąda, poprzez wniesienie skargi kasacyjnej, jego kontroli. Według Naczelnego Sądu Administracyjnego, uzasadnienie kontrolowanego wyroku Sądu I instancji, gdy chodzi o analizę przedstawionych w nim argumentów, nie uniemożliwia przeprowadzenia kontroli prawidłowości tego orzeczenia, co prowadzi do wniosku, że sporządzone ono zostało w sposób uwzględniający konsekwencje wynikające z towarzyszącej uzasadnieniu każdego orzeczenia sądowego funkcji kontroli trafności wydanego rozstrzygnięcia. Inną kwestią jest natomiast trafność oraz siła przekonywania zawartych w nim argumentów, co prowadzi do wniosku, że brak przekonania strony o trafności rozstrzygnięcia sprawy, w tym do przyjętego kierunku wykładni i zastosowania prawa, czy też odnośnie do oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, której rezultat nie koresponduje z oczekiwaniami strony, nie oznacza jeszcze wadliwości uzasadnienia wyroku i to w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Fakt więc, że stanowisko zajęte przez Sąd I instancji jest odmienne od prezentowanego przez wnoszącą skargę kasacyjną nie oznacza, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wady konstrukcyjne, nie poddaje się kontroli kasacyjnej, czy też, że jest wadliwe w stopniu uzasadniającym uchylenie wydanego w sprawie rozstrzygnięcia. Polemika z merytorycznym stanowiskiem Sądu I instancji nie może sprowadzać się do zarzutu naruszenia art. 141 § 4 p.p.s.a., poprzez który nie można skutecznie zwalczać, ani prawidłowości przyjętego za podstawę orzekania stanu faktycznego, ani stanowiska sądu co do wykładni bądź zastosowania prawa. Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego, uzasadnienie zaskarżonego wyroku spełnia wymogi określone w art. 141 § 4 p.p.s.a., w szczególności przedstawia motywy, którymi kierował się Sąd I instancji uznając, że nie może stanowić podstawy do stwierdzenia nieważności decyzji przyjęta przez organ wykładnia przepisu, co do którego stosowany jest również inny rodzaj interpretacji. Z samego bowiem faktu, że strona skarżąca nie akceptuje wykładni art. 9 ust. 2 ustawy u.c.z.p. dokonanej przez Burmistrza Chełmka w odniesieniu do obszaru działalności schroniska dla bezdomnych zwierząt w Chełmku przy ul. Jaworzniczej nie można bowiem stwierdzić nieważności decyzji Burmistrza Chełmka z 4 grudnia 2014 r. o udzieleniu zezwolenia Jarosławowi Kołodziejczykowi – Gabinet Weterynaryjny „Animal-Vet Zasole” w Oświęcimiu na prowadzenie tego ww. schroniska dla bezdomnych zwierząt.

Nie zasługuje także na uwzględnienie zarzut przedstawiony w pkt 1) lit. b skargi kasacyjnej, gdyż został wadliwie skonstruowany. Wskazane w powyższym zarzucie przepisy są tzw. przepisami wynikowymi, co oznacza, że ich naruszenie jest zawsze następstwem naruszenia przez wojewódzki sąd administracyjny innych przepisów, co ma tę konsekwencję, że nie mogą one stanowić samoistnej podstawy skargi kasacyjnej. Aby zarzut naruszenia tych przepisów mógł wywołać zamierzony przez skarżącego kasacyjnie skutek w postaci uwzględnienia skargi kasacyjnej konieczne było zatem wskazanie konkretnych przepisów prawa, które stanowiąc podstawę działania organu administracji publicznej były równocześnie dla Sądu I instancji normatywnym wzorcem kontroli zgodności z prawem działania organu. Skarga kasacyjnie, zarzucając naruszenie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i c) i art. 151 p.p.s.a., nie zawiera odniesienia się do tego rodzaju związków i powiązań.

Przepisy art. 145 § 1 pkt 2 i art. 151 p.p.s.a. co do zasady nie mogą zostać naruszone w toku postępowania w sposób mający istotny wpływ na wynik sprawy, gdyż regulują one sposób rozstrzygnięcia sprawy. Skuteczność skargi kasacyjnej w razie zarzucenia naruszenia prawa procesowego zależy zaś od wykazania, że sąd administracyjny popełnił błąd w procesie dochodzenia do rozstrzygnięcia, oceniając wadliwie przepisy regulujące materię lub tryb postępowania zakończonych wydaniem zaskarżonego aktu. Rozpoznawana skarga kasacyjna w zakresie sformułowania zarzutu przedstawionego w pkt 1) lit. b nie wypełnia poprawnie warunków określonych przepisami prawa. W niniejszej sprawie zaistniała jednak możliwość rozpoznania skargi kasacyjnej przez Naczelny Sąd Administracyjny, gdyż na podstawie uzasadnienia tej skargi daje się jednoznacznie ustalić jakie naruszenia podnosi autorka skargi kasacyjnej. Argumentacja skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że w istocie skarżący kasacyjnie kwestionuje wyrok WSA w Krakowie poprzez zastosowanie przez ten Sąd dyspozycji art. 151 p.p.s.a. i wadliwy brak doszukania się przez Sąd I instancji naruszenia ze strony orzekającego organu w obu instancjach przepisów postępowania. Jak wynika z motywów zaskarżonego wyroku, Sąd I instancji orzekał stosując przepis art. 151 p.p.s.a.

W orzecznictwie sądów administracyjnych przeważa pogląd, w świetle którego z rażącym naruszeniem prawa materialnego mamy do czynienia wówczas, gdy rozstrzygnięcie sprawy jest ewidentnie sprzeczne z wyraźnym i niebudzącym wątpliwości przepisem. Nie stanowi rażącego naruszenia prawa błędna interpretacja przepisów składających się na podstawę prawną, jeżeli jest to jedna z możliwych interpretacji przepisu (por. uzasadnienie uchwały Naczelnego Sądu Administracyjnego

z dnia 21 kwietnia 2008 r., I OPS 2/08, ONSAiWSA 2008, nr 5, poz. 76 i powołane tam orzecznictwo). W orzecznictwie stwierdza się, że nie może być mowy o rażącym naruszeniu prawa w sytuacji, gdy brzmienie przepisu nasuwa jakiegokolwiek wątpliwości interpretacyjne lub też przepis nie rozstrzyga wprost spornej kwestii, a jego wykładnia jest kształtowana przez orzecznictwo sądów (organów administracji publicznej) – tak NSA w wyroku z dnia 22 stycznia 2009 r., sygn. akt II OSK 57/08, dostępny w CBOSA. W świetle powyższego za nieusprawiedliwioną należało uznać argumentację przedstawioną w uzasadnieniu skargi kasacyjnej.

Nie można zgodzić się ze skarżącym kasacyjnie, że badanie kwestii właściwości organu administracji publicznej (w tym przypadku wydającego zezwolenie), a więc odniesienie się do rzeczywistych zarzutów wniosku Stowarzyszenia SKO wykonało jedynie pozornie i pobieżnie. Zgodzić należy się z Sądem I instancji, który oceniając zaskarżoną decyzję SKO w Krakowie z 13 listopada 2015 r. i poprzedzającą ją decyzję tego samego organu z 28 września 2015 r. wydane w postępowaniu nieważnościowym słusznie zauważył, że Kolegium - odnosząc się do licznych i szczegółowo sprecyzowanych zarzutów wnoszonych w toku postępowania nieważnościowego - prawidłowo je rozważyło i oceniło wskazując, że nie mogą być uwzględnione w nadzwyczajnym postępowaniu jakim jest tryb nieważnościowy. Zasadnie stwierdził Sąd I instancji, że Kolegium prawidłowo uznało, że - wbrew zarzutom wniosków o stwierdzenie nieważności - decyzja zezwalająca Jarosławowi Kołodziejczykowi prowadzącemu działalność pod firmą Jarosław Kołodziejczyk Gabinet Weterynaryjny „Animal -Vet Zasole” w Oświęcimiu na prowadzenie działalności w zakresie ochrony nad bezdomnymi zwierzętami na terenie Gminy Chełmek oraz prowadzenie schroniska dla bezdomnych zwierząt przy ul. Jaworznickiej w Chełmku - teren Rzeczypospolitej Polskiej - nie została wydana z naruszeniem art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. tj. nie została wydana z rażącym naruszeniem przepisów. Ma rację Sąd I instancji podnosząc, że wbrew zarzutom skargi, Burmistrz Chełmka wydając przedmiotowe zezwolenie nie naruszył swojej właściwości rzeczowej i miejscowej. SKO w Krakowie na str. 8 uzasadnienia decyzji z 13 listopada 2015r. wyraźnie stwierdziło, że w sprawie nie dopatrzyło się innych przesłanek stwierdzenia nieważności. Kolegium zrealizowało zatem cel postępowania nadzorczego uregulowanego w przepisach art. 156 i nast. k.p.a. jakim jest ocena kwestionowanej decyzji z punktu widzenia wszystkich wadliwości materialnoprawnych wymienionych w powołanym przepisie bez względu na argumenty i twierdzenia Stowarzyszenia powołane we wnioskach o stwierdzenie nieważności przedmiotowej decyzji. Ewentualne uchybienia popełnione w postępowaniu

nadzwyczajnym nieważnościowym takie jak niepełne zbadanie wszystkich okoliczności sprawy, czy niepełne zbadanie jej w kontekście wszystkich wad nieważnościowych, nie uzasadniały w okolicznościach niniejszej sprawy uchylenia przez Sąd I instancji zaskarżonej decyzji. Zgłaszając żądanie wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji, Stowarzyszenie zobowiązane było nie tylko do podania, która z przesłanek wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a., w jego ocenie, wystąpiła w danej sprawie, ale także do wskazania okoliczności przemawiających za wystąpieniem tej przesłanki. Treść żądań Stowarzyszenia (przedstawionych we wnioskach o stwierdzenie nieważności decyzji Burmistrza Chełmka z 4 grudnia 2014 r.), zarówno co do wskazania przesłanki z art. 156 § 1 pkt 1 i 2 k.p.a., jak i podawanych przez stronę okoliczności w toku postępowania, podlegała badaniu przez SKO w Krakowie. Kolegium jednoznacznie ustaliło, że w stanie prawnym i faktycznym niniejszej sprawy nie orzekał organ, który jest niewłaściwy np. miejscowo lub rzeczowo. Z treści uzasadnienia Sądu I instancji wynika, że z samego faktu, że strona skarżąca nie akceptuje wykładni art. 9 ust. 1 pkt 2 ustawy z 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1399 ze zm. dalej: u.cz.p.) dokonanej przez Burmistrza Chełmka w odniesieniu do obszaru działalności schroniska dla bezdomnych zwierząt w Chełmku przy ul. Jaworznickiej nie można stwierdzić nieważności decyzji Burmistrza Chełmka z 4 grudnia 2014 r. o udzieleniu zezwolenia Jarosławowi Kołodziejczykowi – Gabinet Weterynaryjny „Animal-Vet Zasole” w Oświęcimiu na prowadzenie tego ww. schroniska dla bezdomnych zwierząt.

Wskazać należy, że powołany przepis art. 9 ust. 1 pkt 2 u.cz.p. budzi wątpliwości interpretacyjne, gdyż prowadzą one do odmiennego rozumienia zawartej w nim normy prawnej przez stronę skarżącą i Sąd I instancji. Należy podkreślić, że rażącym naruszeniu prawa można mówić w przypadku norm prawnych nie budzących wątpliwości interpretacyjnych. Spór co do wykładni przepisu prawa materialnego nie może stanowić przesłanki do uznania, że decyzja ostateczna została wydana z rażącym naruszeniem prawa i stwierdzenia nieważności tej decyzji na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. (zob. wyrok NSA z 23 października 2015 r., sygn. II OSK 390/14, publ. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych). Przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentacja i tok rozumowania Sądu I instancji nie budzi wątpliwości Naczelnego Sądu Administracyjnego. Dlatego należało uznać, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Naczelny Sąd Administracyjny na podstawie art. 184 p.p.s.a., oddalił skargę kasacyjną. Naczelny Sąd Administracyjny nie

II OSK 1757/16

uwzględnił wniosku uczestnika postępowania Jarosława Kołodziejczyka prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Gabinet Weterynaryjny „Animal-Vet Zasole”, ul. Garbarska 10, 32-600 Oświęcim o zasądzenie od skarżącego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania, z uwagi na brak podstawy prawnej do ich zasądzenia.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Armin J. J. J.
sekretarz sądowy